

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROTHSCHILD, LORETTA

În căutarea lui Grace / Loretta Rothschild ; trad. din
lb. engleză și note: Diana Botescu. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-667-8

I. Botescu, Diana (trad. ; note)

821.111

LORETTA ROTHSCCHILD

ÎN CĂUTAREA LUI GRACE

Traducere din limba engleză și note de Diana Botescu

Redactor: **Ana-Maria Nicolae**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

FINDING GRACE

Copyright © 2025 by Loretta Rothschild
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL UNU

Ultima dată când am fost la Ritz în Paris, am pierdut spontan a cincea sarcină, chiar în timpul micului-dejun.

De Crăciunul acesta, nu mai eram în cursa pentru același privilegiu bizar. Acum că medicul îmi scosese ovarele, mă surprindeam oscilând între a-mi privi cu adorație soțul și fiica și a mă întreba cât timp mi-ar lua să mă înec în Sena. Devenise o tradiție nescrisă a familiei să venim întotdeauna la Ritz de Crăciun. Anul ăsta, pe când ne îndreptam spre hotel însoțiți de lună – o semilună răsturnată tivită cu crom –, șoferul ne arăta repere pe care le cunoșteam deja foarte bine. Am dat din cap, prefăcându-mă interesată, apoi l-am întrerupt ca să-l întreb dacă are un încărcător de telefon Motorola.

– *Non, madame, non*¹.

– *Ce n'est pas grave*², am spus, lăsându-mă pe scaunul din dreapta al mașinii. Am trecut pe lângă La Madeleine, iluminată de jos ca să-i scoată în evidență frumusețea corintică impunătoare. De puținele ori când alesesem să mă rog pentru fertilitate, la biserica aceea mă dusesem. Poate de asta nu fuseseră încă ascultate rugăciunile mele – poate că Dumnezeu simțea înclinația mea laică.

Șoferul a continuat să trăncănească despre Napoleon, apoi despre Sarkozy. I-am zâmbit cu buzele strânse;

1 „Nu, doamnă, nu” (fr.).

2 „Nu-i nimic” (fr.).

nu îl ascultam cu adevărat. Adevărul e că nu conta dacă eram la Paris sau la Putney. Desigur, știam că Parisul este frumos. Toată lumea știe asta. Dar aveam senzația că sunt captivă într-un glob de zăpadă pe care nu îl scutură nimeni. Nu mă puteam gândi decât la viața de acasă. În minte auzeam în continuare vocea doctorului care îmi spunea grosimea exactă a mucoasei uterine a mamei-surogat, Jess, și mă întrebam dacă luase suficient acid folic ca pregătire pentru transferul embrionului.

Ne-am oprit la un semafor, unde un cuplu tânăr traversa strada ținându-se de mână. Fata râdea de ceva ce spusese iubitul ei, lăsându-și capul pe spate și împingându-l în joacă.

Am ridicat geamul. Începuse să plouă, haina mea era din cașmir și nu aș fi vrut să se ude. Apoi, de nicăieri, a început grindina. Lovea parbrizul mașinii cu mici gloanțe umede. Am apăsat din nou pe butonul de pornire al telefonului, dar tot nimic.

— La naiba! am spus, iar asta a părut să-l ia pe șofer prin surprindere. *Pardon, monsieur*³, am adăugat, redobândindu-mi repede bunul-simț franțuzesc.

M-am întors spre Tom, care stătea pe banchetă.

— Tom, BlackBerry-ul tău merge?

Era încă în costum, dar își scosese cravata. Avea ochii închiși și capul rezemat de geam. Fiica noastră, Chloe, dormea cu capul în poala lui, cu corpul mic ghemuit ca un pisoai lângă el. Teoretic, imaginea era idilică: un copil sănătos și fericit, născut cu două rânduri de gene lungi, dormind în siguranță cu capul în poala tatălui său. Dar nici măcar norocul pe care îl avusesem cu ea nu-mi potolise dorința de a mai avea un copil.

— Tom, poți să verifici dacă telefonul tău merge? am repetat. Al meu e mort.

³ „Scuzați-mă, domnule” (fr.).

— O să fac asta la hotel, mi-a răspuns el somnoros, frecându-și fața. Nu vreau s-o trezesc pe Chloe.

— Vrei totuși să verifici? E posibil să ne fi trimis Jess un mesaj.

— Oh, deci acum vrei să stau pe telefon. O să verific când ajungem la hotel.

Mi-am mușcat buzele. Am apăsat butonul care dezactiva încălzirea din scaun, căci valul brusc de căldură intensă începuse brusc să-mi provoace greață. Apoi BlackBerry-ul lui Tom a scos un clinchet discret și familiar.

— Poți să vezi cine e? l-am întrebat, cu gâtul ușor uscat de la aerul reciclat pe care îl respirasem în avion.

— Honor, suntem la mai puțin de două minute de hotel.

— Nu te întreb cât de departe suntem de hotel. Te rog doar să-ți verifici telefonul.

Vocea mea căpătase o nuanță ușor agresivă, un ton care îmi era cunoscut, căci semăna cu al mamei – aspru și neplăcut. Atunci s-a trezit Chloe. S-a ridicat brusc, ca majoritatea copiilor de patru ani, dezorientată că nu e în patul ei.

— Am ajuns, tati?

— Aproape, i-a răspuns el, dându-i părul deoparte de pe față.

— Tom? Telefonul?

El nu s-a uitat la telefon, ci mi l-a întins pur și simplu.

Medicul nostru specialist în fertilitate insistase să nu facem testul de sarcină în primele două săptămâni după transferul embrionului, dar nu vedeam nimic rău în a o întreba pe Jess cum se simte; ar fi putut exista semne timpurii că transferul avusese succes. Desigur, nu Jess ne trimisese mesajul, ci firma de securitate, iar

apoi venise imediat un alt mesaj, de la prietena noastră Lauren, care ne spunea că introdusese fără să vrea codul greșit când intrase în casă după lesa câinelui nostru, Duke. Am răspuns la mesaje de pe telefonul lui Tom, apoi i-am trimis și lui Jess un mesaj, încercând să-l fac să pară vesel și optimist, dar care probabil părea disperat. Știam că sunt pe punctul să devin prea insistentă, dar în momentul acela nu-mi mai păsa de bunele maniere.

Faptul că trebuia să așteptăm două săptămâni până când Jess avea să facă testul de sarcină, combinat cu intrarea mea la menopauză la treizeci și trei de ani, nu mă ajuta deloc să mă bucur de spiritul Crăciunului. Nu-mi scăpa nici ironia că am stat în sala de așteptare a cabinetului unui medic specialist în fertilitate ca să discut despre posibilitatea de a mai avea un copil, tocmai când eu nu mai aveam nimic în arsenal. Nici faptul că eu și Tom nu mai făcuserăm sex de la ziua de naștere a lui Chloe, cu șase luni în urmă. Se părea că infertilitatea era o metodă de contracepție subestimată, dar foarte eficientă.

Când am ajuns în fața hotelului, ploaia se transformase în burniță. Deasupra intrării flutura ușor în briza umedă drapelul francez. Doi bagajști îmbrăcați în uniformele albastre ale hotelului Ritz stăteau lângă ușă. Au alergat spre mașină, cu umbrelele deschise, gata de acțiune.

— *Bonsoir, messieurs-dames*⁴, a spus cel mai înalt dintre ei.

Vocea îi tremura ușor. Nu l-am recunoscut din anii precedenți, iar tullele lui foarte tinerești arătau că asta era un job temporar până la alte alegeri de viață. Ne-au luat valizele. I-am privit pe Chloe și Tom îndepărtându-se în grabă pe scările acoperite cu covor roșu,

4 „Bună seara, domnule, doamnă!” (fr.).

iar haina de catifea a lui Chloe s-a făcut una cu nuanța intensă a covorului, până ce amândoi au dispărut prin ușile rotative.

Holul era plin până la refuz de agitația Crăciunului. Pianul mare fusese dat laoparte să facă loc bradului uriaș, un adevărat spectacol verde strălucitor, decorat în paleta de culori caracteristică hotelului – culoarea piericii și a șampaniei, cu câteva globuri de un albastru-Ritz presărate ici și colo.

Mi-am pus mânușile în buzunar și mi-am lăsat poșeta pe unul dintre fotoliile aurii de lângă recepție. Chloe profita la maximum de foaierea gol, făcând piruete în sus și-n jos pe toată lungimea lui. Deși veneam la Ritz de mulți ani, tot nu mă obișnuisem cu înălțimea tavanelor sau cu măreția și frumusețea sa de altădată, care contrastau puternic cu căsuța mizeră pe care o închiria mama în fiecare vară la țară, în Normandia.

Am rămas în picioare, inspirând parfumul din foaiere, de chihlimbar și ace de brad proaspăt căzute, încercând să-mi amintesc când fusesem ultima dată acolo la o oră atât de târzie. Probabil înainte de nașterea lui Chloe, când eu și Tom ne poticneam, cu privirea tulbure, întorcându-ne de la barul Harry's, turmentați de prea mult martini sec.

Tom s-a întors către mine și mi-a cerut Black-Berry-ul. M-am dus și l-am pus pe pupitrul de la recepție, având grijă să-l trântesc suficient de tare încât să-mi fac înțeleasă poziția, dar nu atât de tare încât să-l stric. El n-a mușcat momeala, ceea ce m-a enervat și mai tare. De aproape doi ani ne certam pe tema insistenței mele de a mai face un copil.

Mi-am luat poșeta și m-am dus să chem liftul, afișând o supărare exagerată.

Abia când am apăsat butonul mi-am dat seama că ar fi trebuit s-o las pe Chloe să-l apese.

— Știi că-i place să apese butoanele, a spus Tom, alăturându-mi-se în fața ușilor lucioase.

— Poate să apese butoanele din interiorul liftului, am spus. Haide, Chloe! E târziu!

Dar, de îndată ce a văzut butonul luminat, a început să-i tremure buza de jos.

— Îmi pare rău, dragă, nu știu ce mi-a venit. Poți apăsa butoanele să urcăm. Și toate celelalte butoane care trebuie apăstate, mereu de-acum încolo, bine?

Ea a dat din cap, dar tot bosumflată era.

Ușile liftului s-au deschis și am mijit ochii când am pășit înăuntru. Lumina era inutil de puternică și pe toate laturile liftului erau oglinzi care ne reflectau la infinit, într-un efect de domino. Când s-au închis ușile, am avut senzația că mă strânge gulerul paltonului. Liftul a părut să se micșoreze brusc, ca un incubator fără aer.

Tom a arătat spre etajul nostru, ca să știe Chloe pe ce buton să apese. Astfel de lucruri mărunte contau pentru ea. La fel fusesem și eu, cu cafeaua sau când începeam un carnetel nou, dar acum eram permanent confuză, prinsă între injecțiile cu progesteron sintetic ale lui Jess și faptul că începusem să am lactație falsă.

Mi-am desfăcut nasturele de sus și m-am aplecat spre Chloe, iar paltonul meu lung, bleumarin, m-a învăluit ca o mantie.

— Pot să-ți arăt un truc? am întrebat-o în șoaptă.

Ea a făcut ochii mari la mine.

I-am luat mâna micuță și i-am trecut degetele peste fiecare buton de alamă al liftului. Chloe a scos un chicotit, știind că mămica ei tocmai făcuse ceva ce nu e voie acolo. M-am ridicat. Tom nu zâmbea, iar când s-au

deschis ușile la etajul următor, a căscat exagerat, ca să-l vadă Chloe, și a ieșit din lift.

— Tati are nevoie de puțină mișcare, îngerăș, a spus el și a sărutat-o pe frunte în semn de rămas-bun.

Mie nu mi-a adresat niciun cuvânt. Era atât de diferit de ziua în care ne prefăcuserăm că el mă agață în lift și mă conduce în „camera” lui.

Lui Tom îi plăcea să urce pe scări, dar nu de asta s-a dat jos din lift în seara asta.

Eu și Chloe eram deja în apartament când a intrat și Tom, la scurt timp după noi, încă vizibil furios din cauza comportamentului meu. Răceala lui a persistat pe tot parcursul pregătirii de culcare, fără niciun semn de relaxare.

— Gata! i-am spus lui Chloe, învelind-o în patul ei adorabil.

Avea ochii pe jumătate închiși și îl mângâia cu degetele pe Hedgie, jucăria ei de pluș. Îmi pusesem în bagaj pijamaua cu dungi albe și roz de anul trecut. Atunci îmi era mare; acum mă cam strângea la glezne. Nimic nu marchează trecerea timpului mai bine decât un copil. Când Chloe era bebeluș, Tom comanda o sticlă de șampanie în timp ce eu o adormeam. Mă aștepta cu un pahar de șampanie rece, iar eu ieșeam din dormitorul ei având grijă să nu scot niciun sunet și să n-o trezesc. Dar în seara asta nu era nicio șansă să se mai audă pocnetul vreunui dop de șampanie.

Ecranul telefonului s-a aprins imediat ce l-am conectat la priză. Mi-am ținut respirația, așteptând să văd numele lui Jess, dar era doar un mesaj de la editorul meu, pe care l-am citit total dezinteresată. I-am trimis un mesaj lui Annie, cea mai bună prietenă a mea din primul an de facultate.

Tom e deja într-o dispoziție proastă, iar mâine trebuie să mă întâlnesc cu mama mea cea îngrozitoare. Nu-mi pot imagina de ce nu ai vrut să vii cu noi!

Annie mi-a răspuns imediat, ca de obicei.

Câte zile mai sunt până face Jess testul de sarcină?

Șapte nopți. Te iubesc.

Te sun mâine. Și nu asculta nimic din ce spune mama ta despre mamele-surogat. Pup-o pe finuța mea dragă din partea mea.

Am închis telefonul și mi-am plimbat degetul mare peste autocolantul cu curcubeu pe care îl lipise Chloe pe el în timpul zborului. Ea adormise deja și acum scotea mici pufăituri. Respira lent și ritmat. M-am gândit preț de o clipă să mă strecur în pat lângă ea. N-ar fi fost prima dată în ultimii ani, dar asta ar fi însemnat că declar război, când eu detestam să dorm separat de Tom, chiar și atunci când ne certam. Când am ajuns în dormitor, el era deja în pat – o umbră ghemuită sub pătură, așteptând un moment romantic, primind, în schimb, resentiment mut.

– Tom? am spus, dar el nu a răspuns.

Mi-am dat bretonul de pe față și mi-am pus haina pe spătarul scaunului de birou tapițat.

Dormitorul era chintesența gustului francez: patul cu baldachin potrivit pentru o ducesă, acoperit cu straturi de mătase de culoarea somonului, cu faimoasele

cearșafuri de culoarea caisei, fără nicio cută. Pe vremuri mi se înmuiau picioarele la vederea unei astfel de camere, dar în seara asta nici măcar n-am dat draperiile laoparte să mă uit la Place Vendôme. În schimb, a trebuit să lupt cu fiecare impuls de a-mi vârî capul în cea mai apropiată pernă cu puf de gâscă și de a urla acolo.

M-am dus la baie pe vârfuri și am închis ușa. Trecând cu degetul peste gâtul robinetului auriu în formă de lebădă, mi-am amintit de câte ori mă aplecase Tom peste chiuveta asta pe vremea când eram „amuzantă”. Mi-am stropit fața cu apă și am lăsat rimelul să-mi curgă pe obraji, fără să mă obolesc să-l șterg cu prosopul. M-am uitat la femeia care mă privea din oglindă, întrebându-mă când devenise atât de acrå. Am stins lumina din baie și am scos pe furie un tricou din valiza lui. Era deja deschisă pe podea și nu mai aveam putere să deschid valiza mea.

Mi-am dat jos chiloții și m-am strecurat între așternuturile reci de pe pat, iar apoi am stins lumina de pe noptieră. Am așteptat. Am așteptat să văd cine cedează primul. Am mai așteptat zece secunde, apoi mi-am plimbat ușor degetele pe spatele lui, până când i-am găsit mâinile. El mi le-a strâns și le-a lipit de corpul lui, așa cum speram să facă. Mi-am lipit buzele de spatele lui. Acum eram în siguranță unul față de celălalt în întuneric.

– Îmi pare rău că m-am comportat ca o nemernică în lift! i-am spus.

El îmi săruta degetele.

– Mulțumesc că ai spus asta, a răspuns, întorcându-se cu totul spre mine, cu nasul la doar câțiva centimetri de al meu. Honor, vreau cu adevărat ca săptămâna asta să fie doar a noastră – a mea, a ta și a lui Chloe. Nu vreau să ne certăm tot timpul. Mă înnebunește chestia asta. Mi-e foarte dor de cum eram înainte.

— Și mie, am spus, lipindu-mi buza de jos de obrazul lui.

— Asta înseamnă să nu vorbim despre copil.

Tonul era rece, iar eu am simțit cum mi se crispează corpul în brațele lui.

— Nici despre copilul pe care *am putea* să-l avem, nici despre cel pe care *s-ar putea* să *nu-l avem*, nici despre cel pe care *nu îl avem* – doar cât suntem la Paris. După ce aterizăm înapoi la Londra, vorbim despre asta cât dorești. Dar nu săptămâna asta, nu de Crăciun. Vreau doar ca micuța Chloe să ne audă vorbind despre *ea* o dată. Vreau să ne audă râzând din nou împreună.

Acum îmi strângea mâinile și mai tare, probabil pentru că îmi simțea dorința să le retrag.

— Bine, n-o să vorbesc despre asta, am spus, deși corpul meu transmitea altceva.

Îmi părea bine că luminile sunt stinse; dacă nu ar fi fost, ar fi putut să-și dea seama cât de greu de acceptat mi se părea ce-mi ceruse. Mă cunoștea mai bine decât oricine. Noaptea mele la internat fuseseră atât de triste, încât nu puteam suporta gândul că Chloe ar putea simți măcar o fărâamă din singurătatea pe care o simțisem ca singurul copil al familiei mele.

Tom m-a mai ținut în brațe câteva clipe, apoi ne-am regăsit calmul și am discutat despre cât de minunată fusese Chloe în timpul zborului și cât de înaltă părea în lift în comparație cu anul trecut. Și-a ridicat capul de pe pernă și mi-a căutat buzele. Mi-a mângâiat coapsa, trecând peste șold, urmând traseul familiar până la talie.

— Spune-o! mi-a spus el, fără să-și dezlipească buzele de ale mele.

Îl simțeam cum se străduiește să mă ducă în direcția dorită.

— Spune poezia noastră, iubito.

— *Vii din înalte ceruri sau ieși din adâncime,/O, Frumusețe?*⁵...

— Nu, în franceză, a zis el, dar eu am continuat să recit în engleză poezia pe care o spuneam mereu când ne împăcam după câte o ceartă: „Imn frumuseții” de Baudelaire.

Știam prea bine că, dacă aș vorbi în franceză pe întuneric, mai ales dacă aș rosti poezia aceea – primele cuvinte pe care le auzise vreodată din gura mea, pe peluza casei lui Annie –, asta ar duce inevitabil la sex, iar mintea mea era în altă parte, obsedată de ceea ce se întâmpla între picioarele mamei-surogat, nu într-ale mele.

A doua zi dimineată, încă îmi hrăneam obsesia, cufundată în cada de baie cu apă de culoarea perlei. Aveam senzația că nu există cadă suficient de adâncă, cafea suficient de tare sau martini suficient de rece ca să-mi distragă atenția de la dorința neostoită despre care, cu un an în urmă, un terapeut mă asigurase că va dispărea în cele din urmă. La una dintre numeroasele întâlniri cu medicul specialist în fertilitate mi se recomandase nu numai să nu mai rămân însărcinată, ci și să nu mai încerc să fac copii cu ovulele mele. Fusese o întorsătură neașteptată a evenimentelor, având în vedere că nici măcar nu puteam identifica exact momentul care dusese la nașterea lui Chloe, iar acum iată-mă aici, familiarizată cu jargonul fertilizării *in vitro* și aflată pe lista de așteptare pentru un tratament experimental de implantare în Suedia.

Potrivit medicului, îmi apăruseră prea multe fibroame, ovulele mele erau de calitate slabă și „cuptorul nu era suficient de fierbinte”.

⁵ În toată cartea, versurile lui Baudelaire sunt în trad. lui C.D. Zeletin.

După ce îmi fuseseră scoase ovarele, cu aproape un an în urmă, o mamă-surogat și o donatoare de ovule deveniseră singura noastră speranță. Acum, întinsă în cadă, eram atât de absorbită de gânduri, încât nu l-am auzit pe Tom strigându-mă din dormitor. Abia când a intrat și m-a atins ușor pe umăr mi-am dat seama că stă lângă mine.

— Iubito? a repetat el, cu voce ezitantă.

— Da? am răspuns, ridicând privirea spre el.

Pe chipul lui se citea o oarecare neliniște, dar m-am prefăcut că nu observ.

— Te caută Chloe. Vrea să-ți arate felicitarea pe care a făcut-o pentru Annie și Oliver.

— Scuze! am răspuns.

M-am ridicat din cadă. Apa începuse oricum să se răcească.

Tom a desfăcut unul dintre halatele groase, de culoarea piersicii, care atârnavă după ușă și m-a convins să-l îmbrac. Mi-am scos părul ud din halat și am încălțat papucii brodați, roz-somon, asortați.

— Vin acum, îngerașule! am strigat prin ușă.

Chloe a murmurat ceva ca răspuns, dar n-am înțeles ce. Soțul meu și-a strâns prosopul în jurul taliei, iar eu am evitat cu grijă să mă uit la reflexia lui în oglindă.

— Să spunem doar că i-am cerut lui Jess să facă un test de sarcină acasă, am spus. Dacă este însărcinată, testul va ieși pozitiv, nu-i așa? Trebuie să fie.

Tom a luat o înghițitură din ceașca de cappuccino și a dat-o încet pe gât, iar apoi a pus cu zgomot ceașca pe marginea chiuvetei. Privirile ni s-au întâlnit în oglindă.

— Iubito, am stabilit că nu discutăm despre asta până nu ajungem acasă.

— *Eu* nu am spus asta, am replicat.

— N-am de gând să intru în jocul ăsta, Honor.

BlackBerry-ul lui a scos un clinchet scurt.

— Oh, ce moment potrivit! S-a aprins ecranul telefonului tău. Haide, începe să tastezi! l-am provocat.

Tom a închis ușa de la baie.

— Honor, știi ceva? Poate n-o să-ți placă, dar asta este.

M-am pregătit pentru ceea ce mă temeam că va fi un adevăr dureros.

— Dacă ai sta cu fiica noastră măcar jumătate din timpul pe care îl petreci cu obsesia asta de a mai avea un copil, ai realiza ce avem, în loc să te concentrezi la ce crezi *tu* că ne lipsește.

Mi s-a făcut pielea de găină pe gât și mi s-au umezit ochii. Am luat sticla de Chanel Sycomore și am pulverizat prea mult, doar ca să am ceva de făcut cu mâinile.

— Cuvintele au efecte, să știi, am spus, cu tremur în glas.

Mi-am șters lacrimile care îmi curgeau pe obraji.

— Sper *din tot sufletul* că-i adevărat, a rostit el, pentru că vreau să mă ascuți. E ultima dată când fac asta. Vorbesc serios. Dacă nu merge treaba cu Jess și donatoarea de ovule, atunci n-o să mai... n-o să mai fac asta niciodată. N-o să continui să fac asta familiei noastre... lui Chloe. Ai pierdut totul din vedere, a zis el, arătând cu degetul spre mine. Spui că vrei să fii mamă. Atunci fii mamă! Fii mamă pentru copilul pe care îl avem. Răspunde-i! Răspunde-i fiicei noastre când te cheamă.

A întins brațele spre ușă, ca un însoțitor de zbor care indică ieșirile de urgență.

— Du-te dracului! am spus, cu degetele tremurându-mi pe materialul moale și curat al halatului.